Ч. 166. Середа 25 липня (7 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ — 40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ — 90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З руху виборчого. — Переговори Молодочехів зі Старочехами. — Смерть цісаревої Фридрихової. — Віддане Пекіну Хінцям і переговори в справі Манджуриї).

Др. Дан. Стахура заявляє в „Галичанинї", що він не зголосив своєї кандидатури на Самбір як то доносила згадана ґазета. Др. Евген Левицкий заявляє в „Дїлї" в справі гусятиньскої кандидатури, що він нигде і нікому не зголошував своєї кандидатури. — Про иншї кандидатури стрічаємо в краєвих ґазетах такі звістки: В Рудеччинї стоїть при своїй кандидатурі москвофільский кандидат Тома Дяків з Вербіжа. У львівскім повітї кандидують Русини селянина Антона Старуха, а Поляки Людвика Рамулта повітового маршалка і посла до парляменту. — В Коломийщинї москвофіли хотять переперти кандидатуру дра Дудикевича. — В Брідщинї висувають кандидатуру війта Кріля з Чистопад против кандидатури посла Барвіньского.

Оломуцка часопись Pozor доносить, що компромісові переговори межи Молодочехами а Старочехами дійшли вже до кінця. Староческим мужам довіря предложено молодоческе внесене в справі спільного поступованя. Ширший комітет, зложений з мужів довіря обох сторін переведе ще остаточну конференцию. До комітету зі сторони молодоческої вибрані: Пацак, Скарда, Герольд, Челяковский і Дворжак. В слїдуючім засїданю возьме участь також і бар. Ріґер.

На замку в Кронберґ коло Гамбурґа померла вчера вечером о годинї чверть на сему цісарева Фридрихова, матїр нїмецкого цїсаря, а вдовиця по цїсарю Фридриху III. Ще дня 4 липня виїздила цїсарева на проход а від того часу вже еї нїхто не видів в Кронберзї. Цїсарева занедужала була на хоробу нирок і в послїдних часах мала такі страшні болї, що треба аж було запускати морфіну. До вчера рана була цїсарева ще притомна і такою застав ще еї цїсар Вільгельм. Цїсарева Фридрихова була найстаршою донькою анґлійскої королевої Вікториї і родила ся в 1840 р. в Льондонї а на імя називала ся Вікториєю. В 1858 р. віддала ся за пруского князя Вільгельма, котрий опісля панував яко нїмецкий цїсар під іменем Фридриха III. По его смерти прибрала она титул цїсаревої Фридрихової. Цїсарева сконала спокійно. При еї смерти були цїсар і цїсарева та членї цїсарскої родини.

Нїмцї в Пекінї віддали вже урядово цїсарску палату хіньскому мінїстрови від палат. Варто би видїти, як тота палата тепер виглядає. Коли хіньский цїсар верне назад до неї, то побачить тут певно слїди европейских цивілїзаторів і мабуть ще довгі лїта буде дивити ся на ті слїди знищеня. Часть палати спалена, в серединї оґрабленa з найцїннїйших річий, котрі Европейцї забрали собі — на памятку. — Дипльомати европейскі позволили, щоби часть хіньского войска 3000 мужа, станули табором на 20 кільометрів від Пекіну і сего дня мало там вже то войско прийти; оно має станути залогою в Пекінї, скоро звідтам вийдуть войска европейскі.

До Times-a доносять з Пекіну, що правительство хіньске годить ся на то, щоби розпочати знову переговори з Росиєю в справі Манджуриї. Анґлїя боїть ся того, що межи Росиєю а Хіною готово прийти до компромісу, який предкладав кн. Ухтомский Лї-Гун-Чанови а іменно, щоби Росия спільно з Хінцями визискувала всї копальнї в Манджуриї.

Новинки.

Львів дня 6-го серпня 1901.

— **Іменованя і Відзначеня.** Є. Вел. Цїсар іменував віцепрезидента галицкої Ради шкільної краєвої дра Михайла Бобжиньского, звичайним професором права австрийского на краківскім унїверситетї; — краєвому референтови санїтарному у Львові дрови Йосифу Меруновичеви і старшому радникови будівництва Матїеви Холева Мораческому надав Цїсар титул і характер радників Двору з увільненем від такси. — Радника намістництва у Львові Тадея Шавловского наділив Цїсар ордером зелїзної корони III. кляси з увільненем від такси, комісаря повітового Сев. Семлера в Городку золотим хрестом заслуги з короною, а концепіста намістництва Казим. Строньского золотим хрестом заслуги.

СТРІЧА.

(З росийского — К. Баранцевича.)

(Конець).

III.

Батасів двірок, або як він его звав, „хата", стояв при дорозї, обведений досить поломаним плотом. В нїм були, о скільки Щурков міг зміркувати із рундука, лиш дві досить великі комнати.

— Моя жінка, Софія Івановна — сказав Батасов і вказав на женщину середних лїт, в котуновім одїню, — а се поки-що двоє моїх дїтий: Вася і Надя. Васю ходи сюди, подай панови руку.

Блїденький, чотиролїтний хлопчина у заяложенім одїню, із слїдами бруду на заплаканім лици, підійшов близше і подав Щуркову малу, худеньку ручку.

— Чи будемо на рундуцї їсти? — спитала панї Батасова свойого чоловіка.

— Авжеж! Ах, який сьвіжий воздух! — крикнув Батасов, — накрий, а я покажу тимчасом гостеви наш яриний город. Ми бачите, маємо свою власну ярину.

Він завів Щуркова за дім і показав єму дві грядки із чимсь подібним на зелену капусту.

— Тут маю посаджену моркву, петрушку і таке иньше.... ах ті прокляті кури знов випорпали редьковку. Надю, Надечко!

Боязько прибігла донечка і своїми голубими оченятками подивила ся зі страхом на батька.

— Чи не говорив я тобі, щоби ти виганяла курий із города? А тепер они менї зовсїм випорпали редьковку.

— Та я їх і відганяла, — відповіло дївча боязко.

Батасов махнув рукою, немов хотїв сказати: „Всьо гине на сьвітї!" Щурков дивував ся, як можна задля таких марниць гнївати ся. Він придивляв ся своїм господарям, і добачив, що они обоє були роздразнені, видко, обоє були рознервовані.

Адвокат став у глубинї душі жалувати, що він поступив до давного товариша. При кінци обіду Батасов оживив ся, предложив гостеви сїсти собі в альтанцї, а жінку попросив, щоби казала принести їм туди пива.

— Пива? — спитала здивована.

— А вжеж! Чогож так дивиш ся на мене?

Відтак як колиб йому нараз прояснило ся в голові, виняв портмонетку і подав жінцї двайцять копійок.

Незадовго стояли на рівнім столику в альтанцї чотири фляшки пива. Батасов налив дві склянки, випив свою одним духом, налив знов та запалюючи циґаро, розпер ся з міною вдоволеної вагідности на своїм кріслї. За обідом випив шість чарок горівки, і був видко заламорочений.

— Ось таке моє житє — не дуже приємне, неправдаж? — сказав він.

— Чому нї? — спитав Щурков.

— Або я знаю, чому? Неприємне, тай конець.

Щурков знайшов ся в прикрім положеню. Знов став жалувати того, що поступив до товариша.

— Коли глянеш поверховно з боку, то подумаєш: Чого тому чоловікови треба? Він жонатий, любить свою жінку, має дїти, живе незле — а він бентежить ся, шукає собі якогось лиха!

— Нї, не лиха а спокою, спокою шукаю, та дарма! — Та бо Ви не пете!

Хоч Щурков не любив пити, то таки зміркував, що серед таких обставин не можна нїчого розумнїйшого зробити, як пити. Він випорожнив свою склянку одним духом. — А подумайте собі, я шукаю спокою, того сьвятого спокою у самотї, до якої я вже від давна, о, від давна зітхаю, — говорив Батасов далї, випорожнивши наново склянку. — Ну, Васю, а ти тут за чим? Йди грати ся! — сказав він до хлопчини, що наближав ся до него. — Загибаю серед тої пустої, щоденної роботи. Часом находить на мене така суматоха, що мушу запивати ся.

О тім не міг вже нїхто сумнївати ся.

— В чім же Ви бачите тоту пусту роботу, про яку говорите? — спитав Щурков.

— Ох.... в усім! Я говорив про самоту, а все-таки — я і самотний! — і знову не самотний! Самотний: у моїх думках, бажанях і змаганях; а не самотний, бож у мене жінка, дїти, словом, — у мене родина. Ви не думайте, що моя жінка трохи тупоумна. О нї! Вона зробила ся тепер трохи байдужа, бо то, внаслїд

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** по короткім побутї в Краснопущи поїхав до Унева, а сими днями мав приїхати до Львова і відслужить дня 18-го с. м. торжествене богослуженє з нагоди іменин Цїсарских.

— **Пос. Барвіньский** зложить посольске справоздане в четвер дня 8-го н. ст. серпня с. р. о 2-ій годинї по полудни на передвиборчих зборах в Лопатинї в домі п. Йосифа Парамея.

— **Посольске справоздане** зложив вчера п. Барвіньский в Білявцях коло Бродів. Численно зібрані виборцї висказали однодушно признане і подяку за дотеперішну дїяльність п. Барвіньского в соймі і оголосили его кандидатуру на посла до сойму з сїльскої курії брідского повіта. Дальше збори порішили заснувати виборчий комітет для піддержуваня кандидатури п. Барвіньского.

— **З львівского університету.** П. Тома Нечерский, кандидат адвокатский, промований онногди на доктора прав.

— **В справі еміґрациї до Босни і Герцеґовини.** Спільне мінїстерство скарбу має уповажнити босаньско-герцеговиньске правительство краєве до виданя розпорядженя, після котрого вступ до Босни і Герцеговини буде дозволений галицким емігрантам селяньского стану, котрі удають ся там задля купна приватних ґрунтів, лише на підставі маючого ся наперед одержати призволеня від краєвого правительства. Отже хто наміряє набути в Боснї чи Герцеговинї приватний грунт, має внести через свою приналежну власть прошене до босаньско-герцеговиньского правительства краєвого о позволене на приїзд до Босни чи Герцеговини. Хто би виїхав без такого призволеня, того від границї завернуть.

— **Ориґінальний спосіб шуканя потопельника.** В ставі в Зборові утопив ся був дня 2-го с. м. якийсь драгон, що плавав конї. Кінь скинув его з себе, а відтак ще й вдарив головою, а драгон пішов під воду і вже більше не вирннув. Тогди нїхто не кинув ся его ратувати. Аж понад вечер стали шукати потопельника в спосіб дуже ориґінальний. Понад вечір пущено на став бохонець хлїба з запаленою сьвічкою в тім певнім переконаню, що де задержить ся бохонець, там буде потопельник. Здаєсь, що бохонець нїгде не задержав ся, бо потопельника не видобуто мабуть і доси.

— **Бурі і тучі.** Дня 4-го с. м. вечером лютила ся страшна буря в Станїславові. Вихор позривав богато дахів, в садах і при дорогах поломив богато дерев, а в городах наробив страшенної шкоди. В Долинї і Вільшаницї наробила туча великої шкоди. Вода забрала кілька хат.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

Оповістка.

— Реальність на продаж: 20 морґів поля, дім з 2 комнатами, кухнею і коморою; стодола і 2 стайнї. Будинки дуже красно побудовані і цїлком нові; город єсть довкола обчастоколований і живоплотом обсаджений. Сад молодий дуже красний, яблонї, сливи, черешнї — всьо доброго рода. Попри брами обійстя єсть до 200 морґів пасовиска громадского, на котрім можна пасти. Вода 50 кроків від дому; гостинець віддалений 200 кроків від дому; до стациї зелїзницї 12 кільометрів; до міста 3 кільометри. Адреса: Юлїян Наливайко, Богутин, послїдна почта Поморяни.

Н. Б. в В.: Вашому синови не позістає тепер нїчого, як хиба приготовляти ся до т. зв. іспиту інтеліґенцийного, щоби на основі того іспиту мати право однорічної служби у войску. Обем іспиту розтягає ся на ті предмети, яких учать і у висшій ґімназиї (греки і латини не потреба); за то кладуть велику вагу на історию, ґеоґрафію, математику і фізику. Знане нїмецкої мови також потрібне, а крім того і одна мова краєва. Іспит такий не трудний. До того іспиту приготовляє у Львові: St. Dobrowolski, ул. Подлєвского, ч. 9. О поясненя і условя можете віднести ся до него, лиш не з такою характеристикою сина, як до мене; чужий чоловік не потребує того всего знати наперед. Впрочім і син нехай возьме на розум. До реальної школи годі вступати, бо треба й рисунків і більшого знаня математики, фізики і хемії. Дальший вибір званя був би такий: Колиб зробив іспит на однорічного охотника, міг би відбути службу і зробити іспит на резервового офіцира. Колиб відтак мав охоту до войска, міг би активувати ся і служити яко офіцир, а опісля міг би дістати ся до якої цивільної служби, при почтї, телєграфі, зелїзницї і т. п. Коли би відобрали до войска як звичайно, то нехай дивить ся, щоби дістав ся до канцеляриї і мав добру кондуїту, а зможе опісля дістати ся на т. зв. підурядника при зелїзници, або на канцелїсту при судї. Як би войско не стояло на перешкодї, то міг би вступити до сторожи фінансової або до уряду податкового. До сего послїдного уряду треба мати бодай 6 кляс середних і предложити сьвідоцтво здоровля, сьвідоцтво моральности та реверс сустентацийний. Треба би також постарати ся о якусь особисту рекомендацию. На учителя шкіл народних міг би приготовляти ся приватно до матури і по матурі пішов би на посаду і лагодив ся до іспиту кваліфікацийного а дïставши посаду сталого учителя, міг би ще робити іспит видїловий. Нехай вибирає борзо до чого має охоту і рішає ся та не тратить лїт. Може би удало ся его примістити при маючій будовати ся новій зелїзницї (колиб була добра рекомендация).

те, господарство так має до себе, то, бачите, журба; але вона скінчила ґімназию. Правда, що в тім ще не цїле спасенє.... Ледви що скінчила школу, як вже й віддала ся, і задивила ся як-раз на найпужденнїйше сотворінє! Знаєте, що я Вам ще скажу. Надю, Надю, ходи но сюди! — перебив він нараз сам собі знечевя, коли його донечка показала ся в городї.

Виймив двайцять копійок з мошонки, дав їх донцї і сказав:

— Дай се мамі і скажи: ще пива!

— Можна фляшки забрати!

— Возьми, возьми! так... отже о чім то я говорив?... Ага, о росийских жінках! Напиймо ся!

— На здоровлє росийскої жінки!

— Боже борони! Я не бачу ніяких особливших заслуг у неї. Наш суд про жінку має в собі богато непорозуміня. То походить ще від часів Пушкина; похибка та вкрала ся у літературу а опісля поміж суспільність.

„Мене віддали за иншого і я буду йому вірна“, каже їй Пушкін говорити. Тото „віддане“ має азийский присмак. А в сути річи не перешкаджає їй та обставина, що она за иншого „віддана“ любить Онеґіна. Але она хоче позістати дійстно вірною мужеви, котрого не любить, а котрому завдячує своє сьвітле становище у суспільности. Так любить кітка, так любить канарок того, що його годує. Найбільша часть жінок віддає ся щоби обезпечити ся на будучність. Дивлять ся на свого будучого мужа, як па приємного „кавалєра“, а не як на чоловіка, з котрим вяжуть єї спільні інтереси. Тому то й зовсім природна річ, що вже в перших днях супружого житя показує ся якась незгода та якесь невдоволене, мов би хтось убрав на себе одежину, що не на него зроблена.

Увійшла до альтанки Надя і принесла дві фляшки пива.

— Зараз принесу ще більше — сказала вона.

— Ось Вам зараз маленька іллюстрация. Посилає доньку з пивом а й не думає зовсім прилучити ся до нашого товариства. А чому? Бо боїть ся, що може й Ви належите до тих, що пишуть. Перед таким дикуни криють ся. То о чім же маємо зі собою говорити? Всякі публичні справи немилі! А прийде перший лїпший Петро Іванич інтендантский урядник, чоловік, котрому рот не замикає ся, — так вона готова цїлими годинами з ним балакати мимо того, що він старий, лисий, поганий тай людина собі зовсім непочестна.

— Менї здає ся, що ви за остро судите! — сказав на то Щурков.

— Зовсім нї! Я говорю лиш то, що є в дійстности! Я не говорю того на вітер, нї, мене ся справа палить оттут, в самім серци! — сказав зворушений, вдаривши ся в груди.

Випив знову шклянку і став говорити далї:

— В сій справі, розуміє ся, вже всьо пропало і треба так тягти аж до смерти. Але у мене є два дорослі сини! Ви їх не бачили, бо й вони як дикуни ховають ся. Поправдї то їм повинен я розкрити свою осамочену душу! Але нї! з ними ще гірше! Нераз цїлими місяцями не говоримо до себе. Давнїйше думав я, що я сьому виною. Я думав роздумував, але не міг нїчого знайти в моїм поступованю, щоби мене обжаловувало. Вони живуть прямо, мов би лиш у мене харчували ся. Їдять, пють і йдуть до своєї комнати. Що они там думають, які їхні почуваня, не знаю. Що зі собою робити муть, коли покінчать ґімназию, чи вони розумні, чи дурні — того всего не знаю. Нїчого не знаю.

— Ну, але то преці дивна річ.

— Думаєте? Помиляєте ся! Таких родин богато на сьвітї! Як там дїти виховують ся, не скажу але що до мене, то я що правда, иноді й випю, особливо послїдними часами — одначе я не алькоголїк. Я люблю свою родину, працюю для неї, на скілько в мене сил, маленкі дїти пристали таки до серця. Я виховую їх по людянному, не бю їх нїколи. Лиш деколи посварю і то при якій малій нагодї, як ось перед тим в городї. Великі дїти повинні се і богато инших річий розуміти. Звідкиж тота холодність, сказав би таки прямо: тото озлоблене?

Він призадумав ся, поклав руки на столї а очима водив далеко по поли, що хвилювало золотом.

IV.

— Мене нападає нераз така суматоха, що я мимо волї... Бо і чим я поправдї в хатї? Робітником, живителем, робочою худобиною. Розумію, що так мусить бути, бож я сімю сплодив і мушу єї живити. А живлю єї через лїтературу. У Вас зовсім инакше! Ви собі йдете до суду, залагоджуєте свої справи і вертаєте до свого духового сьвіта. Але я мушу як-раз мій духовий сьвіт нести на продаж. І щож виходить з того? Сама гидь, огірчене і мука, які накопичили ся в души, а котрих нїхто неслухає радо. Читаюча публика, яка рекрутує ся головно з дам, бажає собі анекдот, приперчених коли можна, пікантерию; їх цікавить лиш любов, „він“ і „она“, нещастне подружє, декандентизм у формі без всякого риму... Та напиймо ся!

— Напити ся? Знаєте, ваші нерви, видить ся менї, аж надто розстроєні — замітив Щурков.

— Річ певна: — притакнув Батасов, — але лїчити ся мимо того не стану. Нехай всьо йде своїм ходом! Сьогоднї чую ся ще оживленим, говорю, нарікаю, але звичайно я мовчаливий, холодний, нїчо мене не займає. Сьогоднї напав мене якийсь такий дивний настрій, підчас коли я звичайно сам в собі, голосно думаю, говорю сам до себе — і то найгірше. На око я чоловік мертвий, чоловік, від котрого нїчого вже не сподївати ся, а прецїнь, знаєте, у мене не згасло почутє для поезиї! Ось сей образ заходу сонця, що поправдї не представляє нїчого особливого: поля, сям і там копицї сїна і сонце, що западає за межу небосклону... ну, шож в тім такого?

Щурков оглянув ся. Не було дійстно нїчого незвичайного, захід сонця, як кождий инший, але він нагадав адвокатови, що йому час в дорогу. Він подивив ся на свій годинник.

— Я відведу Вас! — сказав Батасов. — Ще одну склянку а тодї підемо.

— Я радо попращав ся би з вашою жінкою.

— Не потреба — сказав на то Батасов з

В такім случаю добре би було, щоби навчив ся телеґрафувати, бо міг би борше дістати посаду.— **І. Ф. Город.**: Іспит інтеліґенцийний треба зложити перед тим часом, коли хтось мав би ставити ся до войска. Питають із слїдуючих предметів (в тім обемі, як учать в школах середних: Одна головна мова (німецка); другу можна собі вибрати: котрусь із краєвих або латиньску, француску, анґлійску: ґеоґрафія, история, история натуральна, фізика, хемія і математика. Подане треба вносити до ґенеральної команди у Львові (без стемпля.) Перед іспитом треба зложити таксу 24 корон. До іспиту інтеліґенцийного приготовлює у Львові St. Dobrowolski, ул. Подлевского, ч. 9.— Zugsführer **Т. В.**: Можете бути принятим, а найборше в такий спосіб: підїть до свого полковника або майора, і просіть, щоби Вам дав рекомандацию, а тогди внесїть подане до фінансової дирекциї, з просьбою о приняте. До подання треба приложити: метрику, сьвідоцтво приналежности і сьвідоцтво моральности (замість того можете приложити лиш сьвідоцтво войскової власти, коли ще служите, і подати ся можете через свою команду). О то як зробити, спитайте свого команданта, коли будете просити о рекомендацию. Припустім, що не було би місця, то Вас можуть взяти на аплїканта до канцеляриї, і будуть Вам платити, як діюрністови, а опісля приймуть до служби, а може таки відразу. Сьвідоцтво шкільне треба також приложити до подання. Але коли би Вас опісля дали на границю, то на то не ма ради; треба приймити кожду посаду, а опісля старати ся, щоби деинде перенесли. **Подолянка**: Як в короткім часї спасти з тїла — на то може Вам порадити лиш лїкар і удайте ся до него о раду. Але то так борзо не піде, бо моглоби пошкодити здоровлю. Треба вистерігати ся товстих страв і таких, від котрих чоловік легко і борзо тиє. Отже їсти як найменше солодких страв, масла, леґумін, гороху і т. п.; відтак мало пити а зато богато ходити, лазити по горах, робити тяжшу роботу, щоби чоловік притім аж спотив ся, не спати богато і не вилежувати ся. Цїла штука у відповідній диєті, котру Вам припише лїкар; але єї треба вже завсїгди строго держати ся а не лиш якийсь час. — **Каплик**: Першого питаня докладно не розуміємо. Здаєсь, що Вам розходить ся о літоґрафоване рукописий. До того треба мати літоґрафічну прасу і плиту. На папери пише ся хемічним чорнилом, рукопись переносить ся опісля на плиту і відбиває ся за помочию праси. Можна також уживати всїлякого рода гектоґрафів (найпрактичнійший т. зв. Schapirograph. Головною масою всїх гектоґрафів єсть карук або желятина а пише ся анїліновим чорнилом. Що до другого то: немаємо і не можемо служити. — **Приятель просьвіти**: Найлїпше купити собі готову а нешкідливу фарбу до волося Tanningene продає Anton Czerny, Wien XVIII Carl Ludwigstrasse 6. Жадати виразно чорної. Але приятель просьвіти повинен відраджувати від таких річий, котрі поправдї непотрібні. А щож то шкодить сиве волосє вже старшій особі. Атже була мода, коли й молоді приправляли собі сиві перуки, щоби мати нїби то сиве волосє. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 6 серпня. Король і королева їдуть на похорон до Німеччини.

Льондон 6 серпня. Кіченер доносить, що підчас его інспекциї таборів в Оранїї мужі довіря Бурів вручили єму адресу льояльности (Здаєсь казав їм собі написати) а рух в справі мира ширить ся (?) що-раз більше.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

відповідним рухом руки. — Вона занята у господарстві, і лиха а все задля тої самої причини. Ходімо!

Оба вийшли з альтанки і пустили ся через город на поле.

— Той захід сонця — говорив Батасов, простягнувши руку, підчас коли його велика тїнь розстелювала ся побіч него на траві — нагадує менї захід сонця у давно минулих часах, коли я був ще малим хлопцем; але пригадую собі докладно, як ластівки кружляли у чистім воздусї, як кружок сонця сьвітив ся чистим золотом; пригадую собі ту спеку, той порох, то велике місто і особливо живо у моїй памяти малює ся от та радісна сьвідомість істнованя, отто приємне, гарне а незвичайне почутє, яке Французи називають радостию житя. Нї, сього годї оповісти, годї з'ясувати. Чи ви пережили коли що подібного?

— Не знаю, дїйстно. Може бути, — відвітив Щурков.

— Знаєте — говорив Батасов далї, ідучи межею і посовгуючи ся, — у людскім житю відживають часто такі дрібницї, яких годї часто й з'ясувати. Останної зими помер менї шестилїтній хлопець. Не можу описати, як воно бідне терпїло і як умирало, сего без слїз я не в силї оповісти... але я на хвильку не годен забути дитини і тому видно воно менї нїколи не снить ся. Я хотів би страшенно бачити його у снї, а найпаче його носик, що зачинає вилїтати менї із памяти. Хлопчина був гарний, як малюнок і мав правильний, на причуд гарний носик, малий, стїснений, як звичайно буває у дїтий. Власне той стїснений, малий носик надавав цїлому личкови якоїсь особливої мягкости і лагідности і власне та характеристична черта грозила менї забутєм. Сеї ночи бачив я нараз у снї частину його личка і носик. Мене огорнуло сумно-веселе чувство, я кричав і плакав з великої радости. Збудив ся; моя подушка була мокра від слїз і я став аналїзувати свої пережиті почуваня. У снї здавало ся, що дитина воскресла. За се почутє щастя я готов був дати себе живим спалити... але на жаль се був лиш сон!

— І знїжив ся, став сентиментальний! — думав Щурков, ступаючи високою, орошеною травою, — але щира людина і богато в нім незіпсованої дитинности. Він мало змінив ся а прецінь житє сильне дало ся йому в знаки.

— Ось ми на стациї! Маєте ще чверть години до поїзду, от ще по одній скляночцї пива, чи як гадаєте? — спитав Батасов.

— Про мене!

V.

На двірци позасьвічували лямпи. Окруженє з сїльскими хатами і городами потонуло у темноті. Над полями піднялa ся біла мрака. Надїзджаючий поїзд стогнав і сопів, а перон наповнював ся та оживляв ся вистроєними, молодими дївчатами.

— Бувайте здорові! — відозвав ся Щурков ступаючи на дошку ваґона, — не забудьте писати та не згубіть адреси!

— Не згублю!

Поїзд рушив з місця.

— Бувайте здорові! — пращав ся Щурков, махаючи рукою.

Батасов нїмо відповів на прощанє товариша. Вийшов з перона і пустив ся не осьвіченою вулицею домів.

І знов я сам один, думав він знов самотний! Перед чужим розкрив свою душу, рознїжив ся і знов сам один! Він же менї зовсїм чужий, той Щурков, що він розуміє і нащо йому розуміти? Ми вчили ся разом у ґімназиї, ну й велике дїло! Адвокат! Новомодний адвокат! Гидко казати! Всьо, що тепер новомодне, — неприборкане, зухвале, цинїчне!

В сїй хвили переходив він попри пивярню. Ясне сьвітло лямпи падало через вікна так, що можна було розпізнати гостий.

— Чи би не піти менї, та випити ще одну? — спитав Батасов сам себе. Але йому прийшла на думку невдоволена міна його жінки, єї докори, косі погляди дїтий і він пішов далї.

Злий був на себе за „пяну“ отвертість взглядом Щуркова. Що він собі подумав про його жінку, дїти! Атже він любив при тім своїх, як лиш може любити неєґоїстична людина значить ся, він бажав, щоби вони були лїпші, щоби висше стояли, як инші. На що було брати Щуркова до себе? Хибаж він почував симпатию для него, коли все лише мовчки слухав? Жінка мабуть добре вгадала, що з него неприємна людина. А він — мусів розкрити перед ним цїлу душу. Властиво говорив лиш правду! Хибаж він не самотний? Він міг ще більше до того додати, а головно се, що він уже більше не може бути писателем. Щоби дїлати як правдивий писатель, мусїв би кинути ся у вир нашого гнилого, нескладного житя, мусїв би бути одною із дїлаючих осіб, що цікавлять ся усїма сучасними дурницями, що всюди тикають свій ніс і вкладають у лїтературний скарб простакуватість та нудоту.

— Я пережив ся, я сьпіваю свою лебедину пісню, — думав Батасов усївши на чужу лавку перед чиєюсь хатою та споглядаючи на покриті мракою поля. — Я жию споминами про помершого сина і справляю поминки, підчас коли довкола мене журчить і гудить житє, з якого я нїчого не черпаю. Кому потрібні ті поминки? Може жінка і дїти переконані о моїй нездарности — а я пю, щоби прогнати від себе марево катастрофи, що висить надї мною.

— Нї, піду далеко, далеко звідси, за лїси, за гори. Там буду вчити ся жити і працювати, так, працювати....

Він встав і вперив свої очи в білї смуги мраки, мов би поза нею лежала обіцяна країна.

Але куди йому йти, коли він був ледви на десять лїктів далеко до своєї хати, де коло воріт від города вигинула чорна стать і знаний голос кликнув до него:

— То ти, Іване Аварянчу?

— Я мамцю — відповів Батасов, і аж кинув ся зі страху.

— А ти що там робиш? Ходи до хати; на дворі так вохко. Тай вже досить пізна година, вже дванацята вибила.

Батасов відотхнув важко і повільним кроком пустив ся до своєї хати.

Переклав:

Василь Сїмович.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Иосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-російского.
Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швеції і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
$^1/_1$	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
$^1/_2$	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
$^1/_4$	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
$^1/_8$	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.
Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.
Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.
Христос при кирници з Самаританкою *Караччі ого* величини $37^1/_2$×63 цм. . 4 зр.
Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.
Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **Т. Крайтера,** Львів, ул. Ягайлоньска 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).